

Siyah Kller

Meral bir yandan uyuduğundan emin olmak için kocasının yüzüne bakıyor, diğer yandan hazırladığı bavulu almak için sessizce dolabını açıyordu. Bavulu aldığı gibi odanın dışına attı kendisini. Gz gözü görmüyordu. Kuk adımlarla holde yürürken aklını kurcalayan bir şeyin olduğunu hissetti. Odaklanamıyordu bir türlü. Hayatının son beş yılını bu evde geçirmiş olsa da, geniş koridorda duvara dayalı duran t masasını fark etmedi. Onu oraya koymadığından emindi oysa. Nasıl olabilirdi ki? t masasına takılıp yere düştüğünde bu sorunun cevabını aramayı çoktan bırakmıştı. Soluğu kesildi. Bir süre öylece kalıp kulak kabarttı. Ses ıkmadı. ‘‘Hiç bu kadar derin uyumazdı?’’ dedi içinden. En ufak tıkırtıda ayağa fırlayan adam uyanmayı bırak, şimdi horlamaya başlamıştı. Yine de korku tüm ruhunu ele geçirmişti. İstemsiz titremeye başladı. Bu sefer de yakalanırsa dövmekten beter ederdı onu. Ne ayağının acısını düşünecek, ne de endişelenecek zamanı olduğunu bildiğinden hızlıca kapıya ynelmi. Kapıyı açtığı sırada yatak odasından gelen tıkırtı sesleriyle irkildi, horlama kesilmişti. zgrlğe bu kadar yaklaşmışken geriye bakmanın kendisine yaptığı büyük bir ihanet olacağını düşünüp bir hışımla dışarı ıktı.

Işık gözlerini kamaştırdı. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı, ne güneş ne de ay işığı vardı. Soluk bir mavi, yer yer de sepya tonlarını andırıyordu renkler. Gözlerini kısıp etrafına bakındı, daha uzağı görmeye çalıştı. Koskoca bir boşluğun içine düşmüştü sanki. Ayakları ısınmaya başladı. Çatlamış zeminin üzerinde savrulan küller halen sıcaktı. Ne bir iek, ne de bir bitki kırıntısı; yerdeki siyah küller dışında dışarıda hiçbir şey yoktu. Elini kaldırıp havayı yokladı, rüzgar esmiyordu ama küller savrulup duruyordu. Anlamlandırmadı. Gözlerini ovuşturdu. Bacakları hissizleşmeye, elleri titremeye, soğuk soğuk terlemeye başladı.

Bir an dışardaki gerçekliği algılamak için mücadele eden kendisini gördüğünü sandı. Vücudunun ve zihninin içindeki titreşimleri bile izleyebiliyordu. Kalbi şişip iniyor, giderek hızlanıyordu. Gökyüzünde beliren yazıyı görünce kendine geldi, ‘‘Merhaba zgrlk,’’ yanına da bir glck kondurulmuştu. zgrlk kelimesini tekrar etti. Bu kelime ona kocasını hatırlattı. ‘‘Evden çıkalı ne kadar oldu ki?’’ diye sordu kendine. Bu boşluğun bir karmaşa olduğuna karar verdi ve bu karmaşa zihnini öylesine bulandırmış ki, kocası tamamen aklından çıkmıştı. Hızlıca kendini topladı, kocası arkasından geliyor mu diye arkasına baktığında, arkasında da yerdeki siyah küller dışında hiçbir şey olmadığını gördü. Oysaki evden çok uzaklaşmış sayılmazdı. Kendi etrafında dönmeye başladı. O döndükçe küller de döndü. Bu hareket bir kasırgada göğe doğru uzanan kuk bir hortumu andırıyordu. Durdu, küller yere döküldü. Bu sefer de gökyüzünde ‘‘Merhaba, Dünya!’’ yazısı belirdi. Dünyanın böyle bir yer olmadığını biliyordu, evinden çıktıktan sonra farklı yerler görecekti. Bu yerlere gidip istediklerini yapacak, ilk defa zgr olacaktı. Hayali canlandı zihninde, rayların üstünde koşarak uzaklaşan trenin içinden cama yaslanıp gökyüzünü izliyordu. Güneşi, pamuğu andıran bulutları, durmadan kanat ırpan martıları... Dışarıya çıktığına pişman olacağı hiç aklına gelmemişti.

Dizlerinin üzerine oturdu ve siyah külleri eline aldı. Yumuşacıktılar. Sıcak olduklarını sanmıştı, aksine soğuktu küller. Evden çıkmadan önce sahip olduğu gücü her saniye daha da azalırken güçsüzlüğüne karşı beslediği öfke artıyordu, avcunun içindeki külleri sıktı. Gözlerinden akan yaşın ıslattığı külleri izledi. “Ben kötü bir insan değilim, bunu hak etmedim... O manyak bütün bunları hak eden. Neden ben!” diye bağırmaya başladı. Avcunun içindeki küller taşlaşmaya başladı. Bir şeyler oluyordu ama olan şeyi bir türlü anlamıyordu. Ayağa kalktı, çılgık çılgılığa fırlattı taşı, taş sanki bir cama çarpmıştı, çarptığı yerden sekerek geri gelip ayağının önüne düştü. Orada bir şeyin olduğunu düşündü, ayağının dibindeki taşı eline alıp attığı yere doğru koşmaya başladı.

Karşısına devasa bir ayna çıkınca durdu. Yorgun bakışlarını, dağınık saçlarını ve çelimsiz vücudunu görünce başını iki yana salladı. Bu ben olamam, dedi ellerini saçlarının arasında gezdirirken. Yüzüne dokundu. Saydam yüzeyden gördüğü kadının kendisi olduğundan emin olmaya çalıştı. Bir adım daha yaklaştı aynaya, vücudundaki yaralar yanmaya başladı. Ürkekçe aynaya dokunduğunda elektrik çarptı, arkaya doğru savruldu. Zar zor ayağa kalktı, yaralarına bakmak için tişörtünü kaldırdı. Karnındaki yaranın açıldığını gördü, yarının içinden siyah küller çıkıyordu. Çıkan külleri durdurmak için elleriyle karnının üstüne sertçe bastırıp aynanın karşısına geçti tekrar. Aynadan yarasına baktı, durmadan büyüyen yarası görülüyordu. Aynada gördüğüne inanamadı. Başını eğip karnına baktığında aynada gördüğünün aksine yaranın kapandığını fark etti. Orada birinin olduğuna emindi artık, onu kontrol eden, korkutan biri. Bir adım daha yaklaştı aynaya, soluğunu tuttu. Fısıltıya benzer sesler geliyordu. Etrafına daha dikkatlice baktı, sesleri daha net duymaya başladı ama etrafta kimseyi göremiyordu. Bağırmaya başladı, “Lütfen bana yardım edin, yalvarıyorum.” Aynaya doğru yöneldi yine, seslerin orada olduğunu biliyordu artık. İyice yaklaştı. Ayakta durmakta zorlandı, ürkererek elini aynaya koyup destek almaya çalıştı. Kulağını aynaya dayadı, gözünü kapatıp seslere odaklandı. Şimdi konuşulanları duyabiliyordu. İki kişiydiler, belki de üç.

“Oğlum önce ödevler yapılacak demedim mi? Kapat şu oyunu!”

“Git başımdan anne...”

“Kadını ne hale getirmiş, bir de kadına benim adımı vermişsin.”

“Bir kere de her şeye karışma! Bir saat daha oynasam ölür müsün sanki?”

“Bu kadar yeter, kapat diyorum!” Bilgisayardaki kadına dehşetle baktı annesi, “Şunu yapmaktan nasıl zevk alıyorsun. Aklım almıyor,” dedi hayretle.

“Kocasına dövdürmeyeceğim, dışarıya çıkarttım, özgür artık. Daha ne istiyorsun.”

“Bu mu özgürlük!” deyip salona yöneldi annesi. “Ahmet şu çocuğu bir psikoloğa götürmemiz lazım artık.

Elindeki telefonu masaya bıraktı, karısının arkasından onlara bakan oğluyula göz göze geldi. “Şu oyun meselesi mi yine... Herkes oynuyor o oyunu.”

“Mesele oyun değil Ahmet, oyun adı altında bir insana işkence yapması ve bundan haz alması.”

“Abartıyorsun Meral,” diyerek çıkıştı kocası.

Annesiyle babasının tartışmasını usulca izledi, ama aklı bir an önce oyununa dönmekteydi.